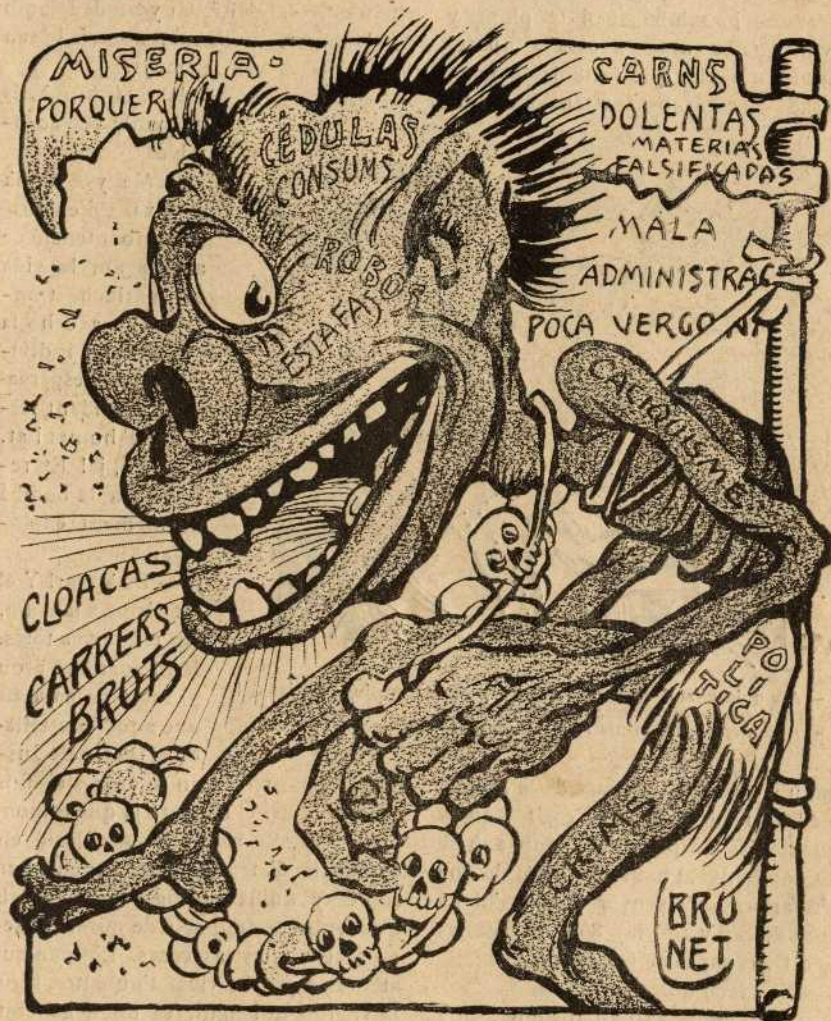

PALLA·NOVA

EL CÓLERA A BARCELONA

— No alarmarse, señores! Es la peste de tot l'any!

— Què fas? Què fas?

— Què vols que fassi? Lo que't veig fer a tu, y axò crech que no pot desagradarte. Tant escriure, tant escriure, ha fet que jo també agafi la ploma y envihi quatre ratllas a casa y quatre més al teu oncle, que va tenir la bona pensada de casarnos, invitantlos a que

— Am quin guzt donaria una volta per aquetz jardins, penjat del teu braç y rezitante canzonz amorozal...

— Axò, Pepito, si'l ministre no'ns obligués a descansar.

vinguin a passar las festas de la Mercè, que si tu no haguessis estat aquets quinze días tan preocupat amb axò de la Cooperativa, t'haurías enterat de que se'n faràn, que'l senyor Lluch s'hi ha posat de cap y am las 80.000 pessetas als dits, es capàs de fer estragos.

— Sí, crech que sí.

— Ja hi convé axò a Barcelona, no't sembla?

— Sí que hi convé. En aquet punt

potser seré reaccionari, però hi passo, si axís ho volen. Las festas, si son essencialment populars, tenen una atracció innegable. Aquella multitut que anhelosa de diversions es llensa al carrer y fa viure la nostra ciutat, em sugestiona. Fa oblidarme de la miseria que'ns envolta durant l'any; em sembla que aquells días la gran ciutat s'ha convertit en empleat del Estat y mudada amb habillamenta flamanta, passeja'l seu garbo amb el ventrell buyt.

— Y axò, si be no és molt humà, és en cambi ben acceptable.

— Menys humà és dexar un explosiu amb intenció de acabar am la vida del pacífich tranzeunt, y axò ho fa un o varis individus que s'esgargamellan cridant viscas a la humanitat.

— Ah, ja! Et referexes a la bomba últimament explotada.

— Està clar! Y al referirme a la d'ara, em referexo a totes. Jo'm guardaré prou y molt de suposar que aquesta estallada al Palau de Jus-

ncia, hagi sortit d'un anarquista, fins que s'aclarexi el fet, però ja que tothom ho suposa, ve be treure a colació els centenars d'atentats que aquells han comés y qu'han indignat sempre als que tenim la desgracia de mirarnos serenament totes las cosas. L'home que atenta contra la vida d'un altre, sigui la víctima qui sigui, és un degenerat. Y si aquet degenerat es diu anarquista, no és rès més que un de tants bèns que

sense tenir el cervell predisposats a pahirilas s'han embafat de lectures que no s'han fet pels seus conexements adquirits a la sala d'un cassino. Els que a la Granvia presenciaven la revista quan l'atentat den Pallàs; els que hi havia al Liceu quan el den Salvador; els que contemplaven el pas de la professó pel carrer dels Cambis Vells; en Carnot, en Victor Manuel, en Mac-Kinley, en Plehwe, en Cànovas, en Maura y tants y tants altres, teníen perfecte dret a la vida: si'l regim qu'han encarnat ha sigut pernicios, s'imposava una lluyta per arribar a fer homes conscients que sapiguessin rebelarse am noblesa; creure que el terrorisme pot conduhirnos a un temps de Justicia y d'amor, és creure lo impossible.

—Ho consideras així?

—Y del mateix modo que ho considero ho exposo, noya.

—Tindràs contra teu a un'altra massa.

—Què hi fa! La qüestió és dir la veritat y dir-la tal com raja, sense fer embus.

—Sí, vaja: com ha fet en Zulueta a Almería...

—Justal Noya, allò és un discurs... Un senyor discurs, d'aquells qu'escassejan aquí hont tant abunda l'oratoria. ¡Vaya un modo d'anar a fer propagan-

NOTA, PER RUÍZ PICASSO

— Quí ho diria que un hom pot arribar a ser ministre?

da regionalista al mateix nas dels castellans! Y quín regionalisme, nenal De altra manera aniria la política catalanista, si uns quants homes com en Zulueta s'ho agatessin de pitl...

— Quína derrota la dels perdigots! Ni la cèlebre retirada dels russos a Liao-Yang!

— No'm parlis dels russos!
— Y axò?
— Perque podria costarme un disgust. S'acosta l'hivern y se'n passejan molts per Barcelona!
— Y què me'n dius del descans dominical?

— Qu'en Sánchez Guerra hauria de obligarnos al etern...
— Y ara! Perquè?
— Axís potser ens lliurariam de tanta discussió inútil.
— Ave María Puríssima!...

PERE MARTIN

A FRANSA

— Aquets em cridan! Encara hi tinc un dret aquí! És l'últim baluart que'm queda!

EN CINTO

Aquí'l tenen. No'l demanavan?

Es l'actualitat *actual* y nosaltres que la busquem sempre, no podem pas obli-

darlo. Per altra part, be podíam esperar-ne una *buena acogida* després d'havernos batejat am l'honrós títol d'*eminencias*, que desde aquet moment li retornem: Aquet jove, am tot y ser tan jove, és una eminencia, y'l cal·liquem axís perque no ens faràn quedar malament las sevas obras: *Intimas*, *Llibre del dolor* (ay, dolor, quína bromada!), *La gent del ordre*, *El restaurant den Badó*, *Els Al·lotjats* y tantas altras; ni els seus fets: defensar an en Ferrer y Codina quan lo de *La Suripanta*, passejarse per la nostra Rambla vestit de moro al costat den Tiago (a qui ell ha proclamat primer artista espanyol y nosaltres tenim obligació de reconèixer) y anar a Madrid després de dir mil pestes del teatre castellà quan feya de crítich, perque ell també ha fet de crítich; per axò ha escrit obras tan exquisidas com *Germinal* y *Parells y Sanàs*.

Vam anarlo a veure y'l trobarem en-

feynat. Va sortir suhant y vam preguntarli:

— Y axò? Està acalorat! Cuydis!

— Es qu'estich donant els últims tochs a *La campana nova*.

— Es a dir que toca campanas ara? Que ja no escriu dramas?

— D'un drama's tracta. Un drama que farà soroll.

— Naturalment... Si hi intervenen campanas... Y ahont el destina?

— A Madrid, an en Linares Rivas.

— Que l'ha de proclamar bò de real ordre quan torni a ser ministre?

— Nó, home, nó; al autor de *Aire de fuera*, que me l'ha de traduhir al castellà.

— Ah, batú! Es a dir que vol estrenarlo a la Cort?

— Y està clar! Bona diferencia hi hà del·l'inteligencia del públich d'aquí am la del d'allà! Aquell poble és intel·lectual per essencia.

— Y sobretot, aquí no hi ha periòdichs que, com *Nuevo Mundo*, publiquin al costat del retrato del autor del crimen de ayer, el del autor del estreno de anoche. Oy?

— Sembla que se'ls hi va sentar malament que jo sortís al *Nuevo Mundo*.

— Cà, home! Més malament se'ns van sentar els xistos de *La Planxadora*.

Y sense més compliments, vam despedirnos amb un adeu... eminencial

¡ENAMORAT!

Versos a la simpàtica senyoreta M. A.

Maneleta: fa molt temps
que un vers li vareig prometre,
prò jo no se pas com ferli,
puig cregui, axò de las lletras
d'ensà que'm pica l'amor
no sé fer ni una quarieta,
donchs quan estich inspirat
desseguida se'm presenta
aquell nano tapat d'ulls
y boy carregat de fletxas,
y per més que jo'l desprecio
ell per'xò sempre'm ve a veure.

Fa pòchs dias que m'estava
recolsat a la finestra,
quan el veig venir de lluny,
fent bategar sas aletas.
—Hònt vas tan cremat!—vaig dirli—
veig que portas molta pressa.
—M'han dit que un municipal
fa estona que'm ve al darrera,
y perque hi fletxat sa filla
vol estirarme la cresta.

—No tingas por, pots entrar
que aquí estaràs en cuberta
y ningú't podrà fer rès.
—Mil gracias per la finesa,
ta amabilitat m'encanta;
avans no'm podias veure
y ara no sé què pensar
de ta gran condescendencia.
—No pensis mal; sols desitjo
tenir am tu una conversa
y ferte alguna pregunta
que crech no ha de sé indiscreta.

¿Vols esplicarme la tàctica
que pera fletxar segueixes?
—De tàctica no'n tinch cap;
quan dexo and una sageta
l'etjar la porta allà ahont vol
y cau hont menos s'ho pensa.
—Noy, me sembla que't fas vell
y fins crech que rapapiejas.
Donchs com se compren que'ls mascles
aymin mes que las famellas?
Si fós cert lo que are'm contas
s'empatarian las fletxas
y aymarian lo mateix
els joves y las donçellas.
—No siguis neula, Joanet,—
va contestà am molta flemma;—
no comprens que tots viuriau
am monotonia immensa
si fós tal com tu l'esplicas?
—Vols que't digui, no ho sé veure.

—Si l'home estima am forsa, és
perque la dona'l desprecia...

—No'm convens ta solució;
la voldria més sincera;
tu fuges per la tangent;
am las explicacions tevas
no hi veig relluhir la vritat:
francament, no ho puch comprendre.

—Es que si jo are l'esplico
d'axò'l verdader concepte,
vindré a donarte un disgust
y els disgustos no't convenen,
qu'estàs molt stach, y la Parca
aviat te vindria a veure;
mes, estàs enamorat,
y si la vritat te deya...

—Estich disposat a tot
mentres parlis am franquesa.
—Donchs allà va, y no t'enfadis.

—Digas, que soch tot orelles.
—Sabràs que'l cor de la dona...

—Endevant, que titubejas?
—...Es tant sumament petit
que dificilment s'encerta,
y lo més pitjor del cas
és que moltes... ni cor tenen.

—Cupido, m'has espantat
y m'has fet venir tristesa
boy pensant si la qu'estimo
serà una noya d'aquestas...

—Jo no't dich tant, que de tot
sempre excepcions existexen.

—Prò jo ho desitjo saber
y tu, Amor, si t'interessas...

—No veus que vaig tapat d'ulls?

Preguntaho a la Minerva,
que sé jo qu'es una «Diosa»
que sap ahont te la mà dreta.

Y axecantse tot seguit,
fent bategar sas aletas,
va fugir precipitat
per l'espai de la finestra
boy cridantme desde lluny:
—Ja't tornaré la contesta!

JOAN VALLS CLUSAS.

MISERIA CURSI

— Ay, mamá, preferexo morir-me que quedarme un altre istiu en aquesta ditxosa Barcelona!

Més d'un mes y mitx que visch en contacte artístich amb els llegidors de PALLA NOVA, y rès: aquesta és l' hora qu' encara no he pogut proporcionàrloshi la més petita impresió d' art *agradivol*. Y a fè de Deu que tinch ganas de que vingui aviat l' hivern. Tinch desitx de menjar neulas y *veure* còmichs. Y mentres esperèm aquells *tiempos mejores*, fem constar que l' *impertèrrit* Alegria ha portat la idem al Tivoli val-

guentse d' una companyia ben arregladeta, de la que despuntan els clowns Toni Grice, Jàcome y Alex; una russa, Mlle. Jeanne, que davant d' ella ún se sent *anti-japonòfil*; Mrs. Longes, acròbata; mitx còmichs mitx serios; Els 2 Silvas, dos bombers que amb horripilants exercicis emocionan al mes inflexible; Mlle. Dublin, una bellesa de originalitat extraordinaria; y tants altres que seria *prolijo* enumerar.

Tot axò al Tivoli. Rès més enlloch. A Novetats ja amenasan am treure als *Allotjats* perque's diu que no pagan el gasto. Al Granvia anuncian tempora-

da de sarsuela, dirigint la companyia en Palacios, qui va demostrarnos ser un bon actor en algunas funcions que temps endarrera va donar al teatre de las Arts, ahont hi va altra vegada en Guitart am la Sala, prmetent estrenar algunas obras.

El Circo Espanyol també's prepara a obrir sas portas, y ho farà presentant *Los dos pilletes* am decorat den Moragas y de l' Alarma y representat per una acceptable companyia dirigida per en Parreño y en la que com a actriu hi va la Caparó.

Al Circo Barcelonés ho mataràn tot en Giménez y la Galceràn.

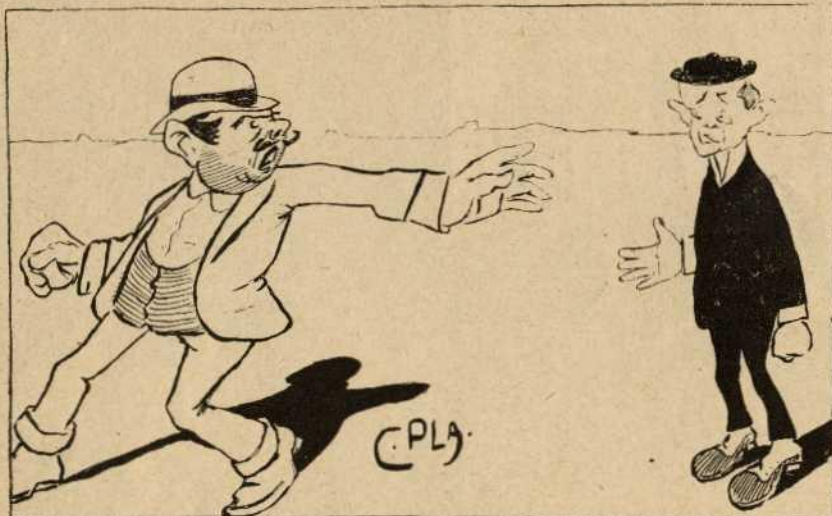
Y lo del Romea ja ho saben.—TRILL.

LLUYTA ETERNA : ¿Quàn serà possible agermanar aquestas dugas forsas?

DIBUIX DE LL. BRUNET

—¿Ahónt va tan cremat?
—A avisar els bombers.

DOS CARACTERS

Quan en Peret Riera, venent aquella tímidesa que'l caracterisava va atrevir-se a donar el pas que de tants mesos li ballava pel pensament, li va semblar que tots els hèroes que's passejaven per las planas de las historias que llegia en las horas que la barberia vagava, desde el dilluns al divendres, quedavan reduhits a criaturas de volquers, després de la seva aventura.

Que'l tirar pel dret li va costar, jo vos ho garantexo. Quàntas vegadas me n'havia parlat a cau d'orella, mentres em servia, si a la botiga no'hi havia ningú més!

— Aquesta xicota, pobra!, tan jove y quedar viuda...

— Ja't tinch dit que una dòna així et convindria a tu.

— Potser tens rahó, — acabava sempre amb un tò de consensut.

Y una infinitat de vegadas havia tra-

vessat el carrer — ella vivia al davant, — y avans d'arribar a l'acera ja s'havia repensat y fent veure que sortia a pendre la fresca, donava uns quants passos amunt y avall, per si algú l'observava, y escorregut s'amagava a la seva botigueta y's quedava un rató pensatiu...

Axò li succehi un centenar de cops al menys. Però havia d'acabarse y, en efecte, va venir el día que's va acabar.

Era un dilluns, a mitja tarda. L'home va revestirse de valor, es plantà davant del mirall y va arreglar-se el *tupè* que com un plomero presumia sobre'l front.

Amb un salt va pujar la escala dels seus *somnis* y sense pensarshi gayre va trucar al pis que guardava la viudeta. El cor li batia am forsa y li feya un *trap-trap* com el soroll del xacolater de la cantonada... Un moment de quietut y d'impaciencia... Si tardan una mica més a obrir, ja estava per entornarsen. Van sentir-se uns passos quiets, menuts,

y uns ulls negres van endavinar-se per darrera la reixa de la porta.

— Ay, ay, vostè per aquí? Passi, home, passi. —

Jo me'l figuro, perquè'l coneix, no atrevint-se, de primer, a barbotejar una sola paraula. Petit y rabassut com és, nerviós, movent-se sempre, destent-se en reverències. Ella prou li devia preguntar el motiu de la visita, però ell no devia, de moment, saber parlar d'altra cosa que de la *calor*, dels *días llargs*...

Després la cosa s'animà. Van venir-li a la memòria, an en Peret, els epissodis més tendres de las novelas que havia llegit y desencadenant la llengua va comensar:

— Jo li diré perquè vinch... Fa molt temps que no l'havia vista aixís, cara a cara... Desde'l día del enterro del pobre Jaume, que al cel sigui. Y'n tenia un desitx de contemplarla! Una forsa misteriosa m'impulsava a pujar aquesta escala, però un'altra d'encara més misteriosa m'ho impedia.... —

Va estendre's en altres consideracions que no'ns interessan, y va arribar, per fi, al punt en que agafant-li am cuidado la mà, li va dir amb entonació melodramàtica:

— L'estimol... L'estimol... —

La viudeta semblava que ho esperés; no va fer gens de resistencia y ni tan sols va pronunciar aquell mot de «m'hi

pensaré», tan obligat en aquets cassos. No, no. Unicament va respondre:

— Si diu vostè que li agrado... —

Y va tirar-se endavant lo del casori, y no's parlava de res més, y en Peret servia malament a la parroquia y escamava als parroquians, que si allò dura molt prou hauria hagut de posar els serveys a quinze cèntims. amb un 15 ben gros pintat al globo de sobre la porta.

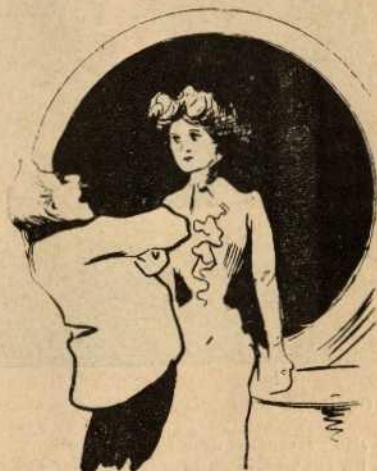
Van passar trenta días que tot eran glòries, y tots els vehins del carrer més Baix — perquè axò va passar al carrer més Baix — preparavan llaunas pels esquellots, quan un dimars entro a la barberia y'm trobo an en Peret caminant amunt y avall, am las mans a las butxacas, amb els ulls fugintli del cap.

— Què't passa, que fas aquets passeigs tan excitats?

— Que ja hem renyit, vethoaquí. Jo vull ser l'amo, comprens?, l'amo! Aixís ho he dit an ella, quadrantmhi... Y'ns hem enfadat... Vol posar-se las calsas!

— Què dius ara?

— Lo que sents. Ella vol que si tenim un nen es digui Jaume y a mi no em dona la gana: o's diu Pere o no'm caso!... Y no'ns casem! — M. RIGAUT.

Els Xiquets de Valls intrèpits
may més alsaràn castells.
Veus aquí un signe inequívoc
de que fa via el Progrés.

* *

A Sitges hi hà uns socialeros
que encara passen de xays.
¡Ja os dich jo que están ben frescos
seguint al company Mitjans!

* *

Donantse al dimoni es troban
de Càdiz las cigarreras,
d'ensà que hi han certas monjas
que'ls hi fan la competencia.

* *

Diuen que'l bandolerisme
s'agita en el Penadès.

Es clar: si hi hà un Morrut als Monjos
y a Sant Martí un Pitansè!

* *

¡Què insegur de lo que's feya
estaria Assegurat,
quan per dirse amich d'en Maura
en lloch segò es troba ja!...

* *

El descans dominical
ha mogut gran saragata.
¡Ja's veu be que aquesta lley
ha surtit del cap den Maura!

* *

L'emin nt Roman Clausolles
ara escriu a Las Noticias.
Preparis, senyor Roldós,
per una altra rotativa (!).

BIROSTA.

COLOQUI

- ¿No't reventa el descans dominical?
- Lo que'm reventa es el treball semmanal, noya.

No sabem pas quin paper hi faràn els nostres joves carlistas amb el camelo que'ls hi ha donat don Caimito fent declaracions de tanta importància com las de trobar que obra molt santament el Govern francès expulsant las ordres religioses, y renegar de la guerra, dihent que ara que ha vist d'aprop els horrors d'aquesta, si pera assolir el trono havia de fer córrer sangre española, renunciaria a la mano de doña Leonor.

¡Ben fet! Sempre és un consol.

Am motiu del descans dominical, el dissabte passat el *Brusi* va publicar edició de la nit. Es la primera vegada que la família li ha donat la clau de la escala, am consentiment del confessor, per'xò, no's creguin.

Per la Rambla tothom es feya creus del seu atreviment, al veurel. Feya llàstima aquell vellet entremetx de tantas papallonas. Per poch va anar de que no'l pervertissin!

A l'Administració de Correus han descobert una rata que s'entretenia en reventar els paquets certificats y treuren bitlletets de banch. Huelgan comentaris.

Hem llegit el prospecte d'una nova *Escola Catalana* que baix la direcció den Joaquim Paloma Jorba y den Jaume Arqué Clapés, ha quedat establerta en aquesta ciutat, al carrer de Cassadors, 4, pral.

El Rebelde, de Madrid, no s'ha dignat fer cas de la gazetilla que publicavam en el número penúltim parlant de la Imprempta Comunal, ni d'una carta que segons ens diu la Junta d'aquesta va enviarli demanant que rectificqués la falsa notícia que va publicar dihent que la Comunal era una societat burgesa.

Nosaltres quedem tal com estavam avans. No n'hem tingut cap de desengany, perque fa dias que ho notem que molts predican anarquia y venen vinagre. Urales, Apolo, Bonafulla, Castellet, Herreros... Amos de remats y prou.

El dia qu'acabin els béns àcratas, acceptarán una república qualsevol com a medi. Són pasta de Lerroux.

Alrededor del Mundo diu que a la Xina, si transcorren cinch anys buscant a un crimi-

nal famós y passat aquest espay de temps no'l troban, degollan a tota sa familia ¡Axò si qu'és tractar de xinos als llegidors!

En Costa de càla *Publicidad* ha anat amb els Coros que de Clavé no més en tenen el títol a Granada, y ha dit en un brindis qu'esperava veure als coristas andalusos a Barcelona pera obsequiarlos amb un àpat al Tibidabo. En Costa no hi té res a perdre. Si venen aquets coros — ¡Dios nos coja confesados! — l'Ajuntament pagarà'l gasto, y l'obsequiant, com a periodista, apuntará un tech més a la llibreta.

¡Eh, quina perspicacia la del traductor de *Magda*? Axò és política fina. Quina llàstima que no'ns el vagin fer concejal en la darrera tornadal

Vist que no contestan, no volem parlar més (per ara) dels Folchs. No volem que arribi el cas de que'ns hagin de dir — com an ellis — que

— Ja hi aniria a veure aquesta comedia que diuen qu'és tan verda, però y si després resulta com PALLA NOVA?

no més ataquem al que calla. Després, que tant menjar sempre lo mateix, ve que cansa. Els lectors de *¡Cu-Cut!* y *La Tralla* estan embafats de Lerroux. En Boguñá y en Ballester ens guardarán de mentir.

Se'ns diu que demà dijous, es celebrará la tan remenada Reunió general de la Coopera-

UN ALTRE COCA Y PONCEM

— Aquest istiu he guanyat dotze flors naturals, am la de la setmana que ve tretze, onze violas y dinou englantinas.

— Si, vaja, un parch de poesia.

tiva Obrera Catalana. No s'impacientin els que volen que portem endavant aquella campanya tot just comensada. Esperem veure'l resultat d'aquesta reunió. Amb aquestes coses s'hi ha d'anar am peus de plom

La Publi va fer una cosa sobres axò del descans dominical, que's veu a la llegua qu'és sortida del cap den Lacandro. Ningú més d'aquella casa és capàs d'inventarsho. Nada menos que va fer sortir el diari del diumenge am la fetxa del dissabte y el lletrero de: *edición de las 12 de la madrugada*.

¿Eh, quina pensada?

A veure si hi ha hagut cap més diari que sapigués burlar la lley am tanta gracial

La Comissió organitzadora del mitin que va celebrarse'l dijous passat al teatre Condal, ha entregat al Ajuntament y a la Diputació provincial una enèrgica protesta que no publicquem per sa molta extensió y per haverho fet ja alguns dels diaris locals. Firman la esmentada protesta un bon número de societats obreres y algunas de catalanistas. Per cert que entre aquestes s'hi troba a faltar a la Unió, que

tant va gallejar de treballar pel be del obrer en l'Assamblea darrerament celebrada.

Prometre no fa pobre.

¡Vaya un modo més indirecte que tenen els de La Tralla de fer reventadas! May ho hauriam suposat.

Han volgut tirar per terra las tendencias progressivas, anárquicas y filosóficas den Zango exposadas en aquell magistral *argument de l'òpera* batejat am l'escayent títol de *Filosofías en vers*, y quina me li han fet! Han publicat el seu retrato envoltat dels altres vintinou individus que completavan la *causa dels trenta*.

Per en Zango axò ha sigut una ferida. Li ha recordat aquells dias que'l seu cervell no prou desenvolupat encara, s'entusiasmava per una esquifida idea patriòtica. A Joventut ja han rebut una «carta oberta» dirigida a una seva amiga que resideix a París, en la que'n protesta am totas las sevas forsas.

Ja sabem porque'ls *fraternales* van evitar que s'acabés amb ordre'l mitin que'l dijous distints elements van donar al teatre Condal.

Va venir tot porque en una reunió convocada per l'Isart Bula pera portar a cap els treballs de depuració dels successos d'Alcalá del Valle, va presentarshi un individu am la adhesió den Lerroux — qui no fa gayre va dir en plé Congrés qu'ell no creya en tals successos, manifestació que va valguerli la felicitació del ministre de Gracia y Justicia, — y per complerta unanimitat va ser rebutjada, y am molta rahó, per cert, donchs no calia altra procedir am qui obra tan indignament.

Y per'xò van abroncar en el mitin del Condal aquells quatre bèns.

L'altre dia ens va passar un cas!

Un de nosaltres diu: — Hem de solicitar el cambi am *Llevant*, aquell semanari catalanista obrer.

— Y aral — va contestar un altre de nosaltres. — Si fa un any que va morir, per cert, dextant rastre.

— Jo hi vaig fe'l *Finis coronat opus*, — va respondre en Magi Magem.

— Donchs *Las Noticias* dona compte d'haverlo rebut avuy... —

Y en efecte: *Las Noticias* d'un d'aquets darrers dias, en sa secció bibliogràfica, diu que han rebut *Llevant*, *semanario catalanista obrero*... ¡Benaventurats els que van errats de comptes... y endarrerits de notícies!

EL NOSTRE PRIMER CONCURS

RESULTAT

Conforme vam prometre, el dia 31 d'Agost, a las dotze menos cinch, vam tan-
car el plasso d'admissió de respostas al nostre Concurs, y l'endemà, l'endemà pas-
sat y l'altre, els que componem la Redacció vam procedir a estudiar las contesta-
cions rebudas, y discutint y barallantnos una infinitat d'horas avans de decidir,
perque, si hem de dir la veritat, cap de las *composicions* ha contestat de un modo
convincent a la nostra pregunta, convenirem en que la que més be estava d'entre
totas és la que fou enviada per en **Nicodemus Llagostera**, que viu a Gracia, car-
rer de la Llealtat, 16, segon, primera, y diu:

PREGUNTA

¿QUE VA CONEXERS PRIMER, L'OU O LA GALLINA?

RESPOSTA

¡Vaya una pregunta! Una de las duas cosas; y'l que'ls hi determini si
l'ou o la gallina, per forsa ha d'enganyarlos, fèntlos hi empassar lo que
ningú ha averiguat. ¿No'ls sembla?

Si be no és categòrica, no's pot negar que aquesta resposta té certa gracia, lo
que falta en moltes de las que hem rebut, que, cuydantse sos autors més del pre-
mi que de respondre encertadament, ens han surtit am que «primer va ser la galli-
na, porque Deu, al fer la Creació, va fer dos animals de cada especie», y nosaltres ja
dèyam en el número segon que aquestas, que han sigut la majoria de las rebudas,
no las acceptavam, porque fa molts anys que no creyem en abstraccions.

Per lo tant, pot passar el senyor Llagostera a recullir las cinquanta pessetas, y
per molts anys. Y fins a un altre.

PALLA NOVA

Suscripció: 3 pessetas al any

◆ Número solt: 5 CÈNTIMS

Redacció y Administració: Alt de Sant Pere, 15 bis; Kiosco "Joventut"

Establiment tipogràfic de Francisco Baxarias: 71, Balmes, 71

— Sant Tornemhi, com aquell qui no ha estat res.